

TRILOGIA REICHULUI

Brian Klein

Profetia Führerului

ROMAN

**„Un thriller care te zguduie
de la prima pagină!”**

The Scotsman

**„Un roller-coaster
cu o intrigă palpitantă,
imposibil de lăsat din mână
până la sfârșit.”**

Reader's Digest

NICULESCU fiction

www.cartepedia.ro

TRILOGIA REICHULUI

Brian Klein

Profetia Führerului

Traducere:
Ioana Rotaru

NICULESCU fiction

www.cartepedia.ro

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă
acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KLEIN, BRIAN

Profeția Führerului / Brian Klein; trad.: Ioana Rotaru. -

București: Editura Niculescu, 2025

ISBN 978-606-38-1152-4

I. Rotaru, Ioana (trad.)

821.111

© 2023 by Brian Klein

The paperback edition published in 2024 by Constable,
an imprint of Little, Brown Book Group, an Hachette UK Company.

Titlu original: *THE FÜHRER'S PROPHECY*, by Brian Klein

© Editura NICULESCU, 2025

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU fiction este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Design copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1152-4

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun
mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a
datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și
internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Prolog

Auschwitz

Noiembrie, 1943

Era o dimineată îngrozitor de rece. Aerul înghețat, alimentat de un vânt sălbatic din est, învârtea neîncetat fulgii uriași de zăpadă în forme amenințătoare care încadrau perfect poarta de intrare al celui mai cunoscut lagăr al morții din lume. Automobilul Mercedes-Benz 770, folosit exclusiv de elita nazistă, a oprit în afara lagărului. În ciuda clădirilor austere, gărzile înarmate, de o parte și de alta a porților de fier forjat, păreau imaculate în vestoanele lor gri. Au recunoscut imediat statutul vehiculului care se apropia, și-au coborât puștile Karabiner 98k și au înaintat spre portiera pasagerului din spate pentru a verifica identitatea vizitatorului neașteptat dar evident foarte important.

În timp ce misteriosul VIP cobora încet geamul mașinii, privirea lor a dat peste un chip cunoscut și nu au fost dezamăgiți. Privirea arogantă cu care au fost săgetați aparținea unui important personaj din guvernul nazist. Era omul care concepușe și crease lagărele de exterminare de pe întreg teritoriul Poloniei și al Germaniei: rău-famatul arhitect și forța motrice din spatele Holocaustului.

Heinrich Luitpold Himmler deținea ilustrul titlu de Reichsführer, comandant al SS, dar era mai degrabă cunoscut ca șef al faimoasei Waffen SS, divizia de luptă a partidului nazist. Era al doilea cel mai puternic om din cel de-al Treilea Reich dar era, fără îndoială, cel mai de temut. Cei doi paznici au sărit imediat înapoi pe călcâie și au executat cunoscutul salut nazist în timp ce au rostit un „Heil Hitler” plin de avânt. Himmler le-a ignorat primirea entuziastă, a scos capul afară pe fereastră, aranjându-și celebrul *pincenez* pentru a-și arunca ochii peste semnul uriaș făcut de mână de deasupra intrării în lagăr. Buzele sale subțiri ca ața au schițat un rânjet arogant la vederea bine-cunoscutelor cuvinte care îi întâmpinau pe toți cei care îi treceau pragul, ARBEIT MACHT FREI – *Munca te face liber*. Himmler n-a observat însă o ușoară imperfecțiune: litera B fusese inversată intenționat, ca un semn de rebeliune al deținuților evrei care fuseseră însărcinați să confecționeze inscripția, cu ani în urmă.

Porțile uriașe de fier s-au deschis, iar motorul de opt cilindri a pornit Mercedes-ul uriaș, scoțând fum din eșapament și carbonizând zăpada albă și neatinsă. Mașina a alunecat lin în interiorul lagărului, emanând aceeași autoritate și aroganță precum ilustrul ei pasager.

Deși Corpul 10 fusese inițial destinat prizonierilor bărbați, toți cei din lagăr știau că în ultimele luni fusese transformat într-un laborator imens de testare care adăpostea sute de femei devenite cobai. În celebrele barăci din cărămidă cu două etaje condițiile erau inumane. Femeile erau înghesuite în priciuri supra etajate din lemn, așternute cu paie, în care colcăiau sobolani, păduchi și gândaci. Femeile erau regulat supuse unor experimente medicale îngrozitoare efectuate fără niciun anestezie sau măsuri de igienă, rezultatul fiind o rată a mortalității

extrem de ridicată. Doar câteva dintre ele reușeau să supraviețuiască mai mult de o lună.

Într-unul dintre colțurile cele mai întunecate, un doctor tânăr se chinuia să găsească o urmă de venă în brațul scheletic și aproape fără viață al unei paciente de douăzeci de ani. Înjura printre dinți încercând pentru a cincea oară să găsească o porțiune în care să poată înfișe acul pe care îl ținea în mână dreaptă. Era ferm hotărât să reușească de această dată când concentrarea i-a fost abătută de vocea inconfundabilă a lui Rudolf Höss, comandantului lagărului. În frustrarea sa, maiorul SS și-a dat seama că era vorba de ceva grav pentru că era pentru prima oară când comandantul se învrednicea să vină în laboratorul său improvizat.

— Doctor Schumann, se pare că nu aveți prea mult noroc astăzi, dar situația s-ar putea schimba. Aveți un vizitator ilustru care vă așteaptă la mine în birou. Aș propune să porniți într-acolo.

Două minute mai târziu, doctorul Horst Schumann intra timid în biroul comandantului unde a dat peste Heinrich Himmler, trântit într-un scaun negru de piele. Își așezase picioarele îndesate și scurte peste masa de stejar masiv pe care Höss o adusese cu el de la Berlin când preluase conducerea lagărului, cu trei ani în urmă. În mod straniu, privirea lui Schumann a fost atrasă de ghetetele Reichsführer-ului ale căror tălpi de cauciuc negre, impecabile, nu purtau nicio urmă de zăpadă în striurile adânci. Himmler a aprobat din cap la vederea doctorului, mutându-și apoi privirea pe dosarul pe care îl ținea în mână dreaptă și pe care îl flutura cu dezinvoltura unui dirijor de orchestră. A mai lăsat să treacă o secundă după care s-a uitat din nou la doctor.

— Schumann, consider comportamentul dumitale din ultima vreme absolut condamnabil și Führrerul este de aceeași părere. Acest lucru nu mai poate fi tolerat. Poate ai chef să schimbi locul cu unul dintre pacienții tăi evrei de care mi se face scârbă? Cum îndrăznești să ignori în fiecare săptămână cererile noastre de a primi cifrele la zi? În ultimele două luni ai ignorat nenumăratele telexuri trimise de biroul meu în care ți se cereau informații despre teste.

Doctorul și-a îndreptat brusc spatele – simțindu-și corpul zguduit de asaltul verbal. Minte sa începuse să gonească, în timp ce lua în calcul posibilele consecințe ale inactivității sale. Era pe deplin conștient de reacția violentă pe care ar fi putut s-o dezlănțuie psihopatul odios din fața lui.

— Domnule comandant, vă datorez dumneavoastră și Führrerului scuzele mele. Noi, medicii, lucrăm în niște condiții îngrozitoare, aici, în Corpul 10. Mulți dintre pacienții noștri sunt atât de slăbiți și epuizați încât mor înainte de procesarea testelor. De aceea cifrele sunt mult sub ceea ce ne așteptam și...

Himmler a țâșnit dintr-odată. A dat ocol mesei pentru a ajunge să-l privească în ochi pe Schumann, după care l-a plesnit cu dosarul peste față, pe care apoi l-a trântit pe masă.

— Doctore, după cum știi, asta e proiectul de suflet al Führrerului. El l-a conceput, așadar va avea succes. Aștept niște cifre ieșite din comun în următorul dumitale raport.

Himmler nu a mai așteptat un răspuns, a trecut rapid pe lângă doctorul umilit și a ieșit din cameră. Schumann a rămas împietrit timp de aproape un minut. Doar tremurul corpului îi trăda frica. Cu mișcări încete a ridicat dosarul al cărui conținut tocmai îi amenința propria existență. Pe copertă se vedea creasta maiestuosului vultur german iar dedesubt erau dactilografiate două cuvinte: *Operațiunea Gesamtkunstwerk*.

Capitolul 1

Buenos Aires, Londra, New York, Sydney,
Insulele Caraibe

Aprilie, 2022

Întâlnirea de pe Zoom se apropia de final. Nimic nu o deosebea de celelalte mii de ședințe care aveau loc, în același timp, pe întreg mapamondul, cu excepția faptului că parolele necesare participării erau secretizate. Cei care luau parte se aflau pe patru continente, cu fusuri orare diferite iar discuția fusese programată să înceapă la ora 23.00 GMT. În ciuda naționalităților diferite, toți participanții vorbeau fluent germana ca limbă străină. Galeria Zoom afișa pozele participanților pe cele 5 monitoare ale computerelor, fără însă a le menționa numele. Discuția a durat o oră, iar gazda a încheiat-o cu o declarație tulburătoare.

— Pandemia prin care trecem este un dar. Ne-a ajutat deja să acoperim urmele testelor noastre iar acum operațiunea principală trebuie derulată mai departe. În numele bunicului nostru, nu trebuie să irosim oportunitățile pe care ni le oferă. Ceilalți participanți au aprobat din cap. Gazda a continuat: Mai avem o temă de abordat. Eva, asta îți revine ție. Îți trimit pe email detaliile unui plan de evadare pentru un vechi

prieten de familie care zace acum într-o celulă de maximă securitate. Avem mare nevoie de un operativ în domeniu, în care să putem avea încredere și, loialitatea sa, după zece ani de închisoare, este dincolo de orice îndoială.

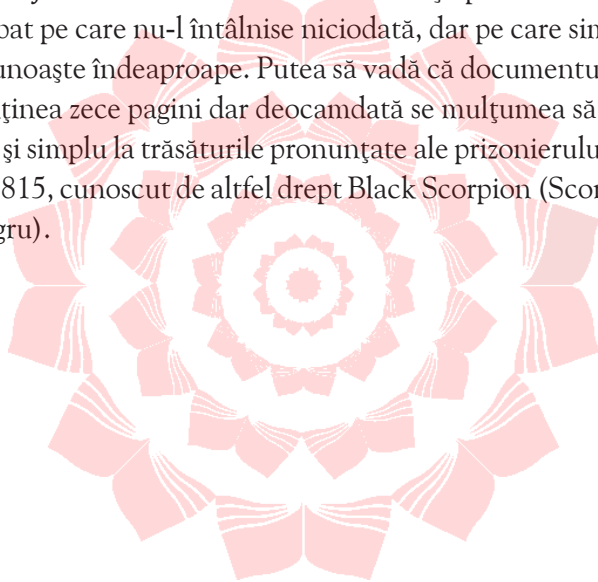
În Buenos Aires, Eva Castillo și-a închis laptopul și s-a întins după paharul de Jim Beam care stătea pe un suport din piele roșie pe tăblia de oțel a biroului. L-a dat pe gât dintr-o singură mișcare și a pășit pe podeaua de travertin, înspre fereastra curbată și înaltă de aproape cinci metri - elementul distinctiv al apartamentului ei, cu vederea spre apă, din partea estică a orașului. Făcea parte dintr-un ansamblu de clădiri înalte de lux care cuprindea unele dintre cele mai scumpe proprietăți imobiliare din Buenos Aires.

Eva a privit în jos înspre spectaculosul pod pietonal suspendat și înspre restaurantele pitorești de pe chei. Zona era celebră pentru bistrourile scumpe cu fripturi de vită și fructe de mare și Eva a zâmbit în sinea ei la vederea cozii care șerpuia ca de obicei în dreptul lui El Mirasol, restaurantul ei preferat. Știa că era suficient doar un mesaj pentru ca patronul să-i asigure o masă cu vederea spre apă, indiferent de timpul de așteptare al clienților optimiști care stăteau la rând. Avea dreptul prin naștere la toate aceste privilegii care, până în acel moment, îi neteziseră drumul prin viață.

Evei îi plăcea să susțină că fusese destinată unei cariere politice deoarece părinții ei îi dăduseră numele după Prima Doamnă a Argentinei, Eva Perón. În realitate, prenumele ei era un omagiu adus bunicii ei paterne, Eva Braun. Moștenise frumusețea naturală a bunicii ei, cu ochii de un albastru limpede și părul blond ondulat care, combinate, erau de un efect uluitor. La douăzeci și nouă de ani era cel mai tânăr senator din Congresul Național și liderul partidului de extremă

dreaptă, Sovereignty. La recente alegeri intermediare, ei au provocat un cutremur politic prin obținerea a douăzeci și trei la sută din votul național, ceea ce reflecta popularitatea mișcării fasciste în creștere în Argentina.

Deși avea sunetul mobilului oprit, Eva l-a simțit vibrând ușor, semn că primise un email. Mesajul nu avea niciun subiect, doar un fișier pe care l-a deschis imediat cu un dublu click. Jumătatea de sus a ecranului afișa poza color a unui bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată, dar pe care simțea că îl cunoaște îndeaproape. Putea să vadă că documentul Word conținea zece pagini dar deocamdată se mulțumea să se uite pur și simplu la trăsăturile pronunțate ale prizonierului cu nr. 477815, cunoscut de altfel drept Black Scorpion (Scorpionul Negru).

Capitolul 2

Valledupar, Colombia

Aripa de maximă securitate de la Penitenciarul Valledupar nu e pentru cei slabi de inimă. E prima închisoare din Columbia construită cu fonduri americane și este destinată să îi păzească pe acei deținuți care reprezintă o potențială amenințare atât pentru guvernul columbian cât și pentru cel american. E un amestec amețitor de lideri ai drogurilor, criminali în serie, violatori și extremiști politici și, la mai mult de două decenii de la punerea în funcțiune, în aprilie 2000, și-a câștigat pe bună dreptate reputația de a fi iadul din America de Sud.

Închisoarea duhnea a vomă, fecale și urină deoarece deținuții aveau acces la apă curentă doar trei ore pe zi. În cea mai mare parte a timpului își puneau voma, excrementele și urina în pungi de cumpărături din plastic pe care le aruncau în zonele comune care erau răspândite pe terenul de 16 hectare. Majoritatea celor o mie patru sute de prizonieri sunt închiși pe viață și stau în celulele minuscule de trei metri pătrați, vreme de douăzeci și trei de ore pe zi, supraviețuind cu pâine veche, orez și mazăre. Dreptul la vizită e la cheremul paznicului, care e foarte scump la vedere.

Matias Paz, cunoscut și sub numele de Scorpionul Negru, e unul dintre deținuți. Se apropie de cel de-al zecelea an de detenție pe viață, deoarece fusese găsit vinovat pentru mai multe crime care terorizaseră orașul Buenos Aires, în 2012. La vremea respectivă, Paz conducea o companie de securitate care primea ordine direct de la managerul unei mari corporații farmaceutice cu sediul în SUA și care fusese dezvăluit drept fiul secret al lui Adolf Hitler. Paz se trezise în centrul unei furtuni internaționale devenind chipul hidos al unui proces spectacol care a dominat primele pagini din întreaga lume timp de aproape două luni. De-a lungul întregului proces, el nu a scos niciun cuvânt. În vârstă de șaizeci de ani, Paz fusese toată viața lui un mercenar și un fascist. Încă nu avea niciun gram de grăsime pe corpul său musculos, iar înainte de încarcerare își vopsise părul grizonant în negru pentru a-și ascunde vârsta. Timp de mai mulți ani el a ținut doi scorpioni imperiali cu pielea neagră și lucioasă, într-un terariu din biroul său, de unde i s-a tras și porecla. Era tocmai la jumătatea exercițiilor de dimineată, îmbrăcat simplu în maieu și chiloți, când a auzit niște pași apropiindu-se de celulă. Era ceva cu totul neobișnuit deoarece gardianul care patrula și-i aducea mâncarea de două ori pe zi, mereu la aceeași oră, urma să vină abia peste șapte ore. Paz a înjurat în sinea lui – întreruperea rutinei sale și a concentrării însemna că pierde socoteala numărului de flotări deja executate și că acum trebuia să o ia de la capăt. Câteva secunde mai târziu, ferestruica metalică s-a deschis și chipul gardianului a umplut golul. Din ce în ce mai ciudat, se gândi Paz – așa ceva nu se mai întâmplase în cei zece ani de încarcerare.

— Pune niște haine pe tine, Paz. Ai un vizitator. Mă întorc în câteva minute.

Scorpionul Negru era uluit. De când intrase nu avusese niciun vizitator. A încercat să îngăime o întrebare.

— Cine e...?

— E nepotul tău, Theodor, și e ziua ta norocoasă. Vizita a fost aprobată.

Ferestruica s-a închis la loc și Paz a pus mâna pe pantalonii maro, așezați ordonat pe salteaua patului. Vizita era într-adevăr neobișnuită, mai ales că nu avea niciun nepot.

* * *

Camera de vizită era rectangulară și austeră. Vopseaua albă cu care fuseseră vopsiți pereții cu douăzeci de ani în urmă se dusesese demult. În mijloc se afla o masă mică, pătrată, din lemn de brad, cu două scaune așezate față în față – unul dintre ele era prins direct în podeaua de ciment. Două cătușe de fier fixate la acel capăt al mesei prindeau strâns încheieturile lui Paz și, ca ultimă măsură de coerciție, o centură de piele neagră în jurul pieptului îl fixa de spătarul scaunului. Se simțea ca un pui strâns cu sfoară și pus în tavă și mesajul era limpede: o fi aprobat directorul o vizită, dar era evident că nu voia să-și asume niciun risc cu acest deținut cu regim special.

Ceasul digital de pe peretele îndepărtat arăta ora 11.27 și Paz se gândea că mai avea probabil trei minute până la întâlnirea cu misteriosul nepot. Nu greșea. Fix la ora 11.30, ușa din față sa s-a deschis și un gardian pe care nu-l mai văzuse niciodată a intrat însoțit de un tânăr în jur de douăzeci de ani, înfiorător de slab și îmbrăcat într-un costum de blugi. Aspectul general era unul modest și șleampăt: era neras, cu o chică de păr negru și creț. Paz s-a gândit că vizitatorul său era un student amărât, care avea mare nevoie de un prânz ca lumea.

Trăsăturile sale ascuțite erau dominate de pomeții proeminenți și ochii căprui intenși, ascunși în spatele unor ochelari cu ramă metalică, și care arătau destul de speriați când l-a privit pe Paz. Se lăsase o tăcere grea în timp ce tânărul și-a tras celălalt scaun în fața „unchiului” său. Niciunul dintre ei nu părea să știe cum să joace scena întâlnirii, când tânărul s-a trezit la viață, de parcă ar fi primit replica dintr-un scenariu deja repetat.

— Bună unchiule, ce faci?

Înainte ca Paz să poată răspunde, gardianul corpolent care îl escortase pe Theodor l-a întrerupt.

— Aveți exact cincisprezece minute pentru vizită, dar dacă văd ceva care nu-mi place, s-a terminat pe loc. Ați înțeles?

N-a mai așteptat vreun răspuns, s-a așezat în colțul camerei și a început să joace Solitaire pe mobil. Paz s-a gândit că era suficient de departe ca să nu audă ce se vorbea. Era gata să înceapă interogarea tânărului care pretindea că era nepotul lui.

— Mai întâi de toate, amândoi știm că nu te cheamă Theodor. Cine te-a trimis și ce se vrea de la mine?

Băiatul s-a aplecat în față.

— Señor Paz, sunt actor, unul care se chinuie să supraviețuiască ca vai de el și sunt chelner într-un bar de noapte din oraș. Săptămâna trecută am văzut un anunț pentru o audiție pe Zoom și ce credeți, ăsta era rolul. A zâmbit pentru prima oară când a văzut expresia uluită a lui Paz. Onorariul a fost imens și femeia care m-a intervievat a spus că nu trebuie decât să-mi schimb înfățișarea și să joc rolul lui Theodor pentru a vă livra mesajul ăsta personal, cuvânt cu cuvânt.

— Cine ți-a dat rolul, și nu mă prostii în față, i-a șuierat Paz amenințător.

— Femeia nu a apărut pe ecran, scria doar „director de casting” așa că habar n-am cine era. Dar mi-a spus foarte clar că nu am voie să răspund la nicio întrebare.

Paz a dat din cap în semn că a înțeles mesajul și a aruncat pe furiș o privire înspre gardianul care era cufundat în jocul său.

— Dă-i drumul, domnule Actor, să auzim ce ai de spus.

Theodor a închis ochii pentru câteva secunde și fruntea i s-a încrețit de parcă își reseta creierul. Apoi l-a privit din nou pe Paz în ochi și a început să-și recite textul.

— Marțea viitoare, la 13.09, adică la minutul 9 din pauza zilnică de exerciții fizice, vei traversa curtea spre centrul peretelui de vest și vei rămâne cu fața spre el, indiferent ce s-ar întâmpla. Nu vei păți nimic dacă rămâi în acea poziție. La ora 13.15, vei fi deja ieșit din închisoare și te vei duce să întâlnești un vechi admirator.

Tânărul și-a împins zgomotos scaunul înapoi ca să atragă atenția gardianului care a ridicat privirea, nemulțumit că trebuia să-și întrerupă jocul.

— Gardian, sunt gata de plecare.

Paz nu și-a luat ochii de la actor, în timp ce acesta se îndrepta spre ușă, urmat de gardianul nemulțumit. Stătea nemișcat pe scaun, încercând cu disperare să-și dea seama pentru cine lucra tânărul și ce naiba avea să se întâmple săptămâna următoare. Deocamdată nu putea decât să aștepte.

Capitolul 3

Valledupar, Colombia

Săptămâna se scursese atât de încet încât Paz avea senzația că trecuseră mai degrabă șapte luni de la întâlnirea ciudată cu falsul său nepot. Încercase din răputeri să analizeze rațional scenariul și să găsească niște răspunsuri. Mîntea sa construia tot felul de ipoteze, din tot felul de unghiuri și totuși nu ajungea la niciun răspuns: cine voia să-l scoată de acolo și de ce? Putrezea de ani de zile acolo și, deodată, din neant, apare o forță exterioară care vrea să-l elibereze. Nimic nu se lega. La 12:55, după ce gardianul i-a deschis ușa celulei, au dispărut și cele mai mici îndoieli pe care Paz le mai putea avea cum că întreaga înscenare ar fi fost o farsă. Gardianul în uniformă, care nu-i spusese niciodată vreun cuvânt în ultimii zece ani, a băgat mîna în buzunar și a scos două dopuri mici galbene din spumă. Le-a pus în palma deschisă și i-a făcut un semn lui Paz să le ia.

— Mi s-a spus să-ți dau astea.

Paz și le-a îndesat zdravăn în urechi, în timp ce gardianul s-a întors. Au pornit de-a lungul coridorului îngust și întunecat, luînd-o pe drumul lung către curtea exterioară. Paz simțea cum îi curge prin vene adrenalină pură. Tot felul de gânduri

îi năpădeau mintea: cum reușiseră salvatorii săi să-l convingă pe director să permită vizita de săptămâna trecută și cum ajunseseră la gardianul care păruse întotdeauna incoruptibil? Zona de recreere era plină până la refuz cu peste trei sute de deținuți care aveau voie să iasă din celule pentru pauza zilnică de o oră. În curte, deținuții erau ținuti sub observație de treizeci de paznici înarmați, sprijiniți la rândul lor de patru ofițeri postați în cele patru turnuri de cărămidă înalte de cincisprezece metri și amplasate în fiecare colț al spațiului de recreere. Fiecare era dotat cu o mitralieră M249, capabilă să scuipe gloanțe de 5,56 mm cu o viteză de 100/minut, având linii de vedere clare asupra fiecărui centimetru de teren al curții și nelăsând niciun loc de ascunzătoare pentru deținuți, în cazul izbucnirii unei răzmerițe.

Paz a intrat pe singura cale de acces, o ușă masivă de metal, înaltă de aproape cinci metri și groasă de jumătate de metru, care făcea parte din zidul dinspre sud. S-a trezit deodată stând umăr lângă umăr cu zeci de deținuți care soseau în pauză, toți în același timp. Deși Paz simțea gălăgia din jur, dopurile de urechi își făceau treaba, reducând zgomotul la nivelul unui murmur neinteligibil. S-a uitat în jos la ceasul său digital ieftin care arăta 13.06. Încă trei minute. A pornit-o agale spre centrul curții, evitând să se uite la deținuți sau la paznici și, în același timp, încercând cu disperare să rămână calm și concentrat. Simțea cum i se accelerează bătăile inimii și cum fruntea îi e năpădită de transpirație. A blestemat în gând cei zece ani de încarcerare care îi diminuaseră puterea de reacție de care dăduse cândva dovadă în nenumărate ocazii. S-a uitat din nou pe furiș la ceas – 13.08. Mai era doar un minut și nimic nu părea în neregulă. Își croi totuși drum spre peretele dinspre vest și, exact la 13.09, s-a întors cu fața spre el.

Cu patruzeci și cinci de minute mai devreme, turiștii din populara stațiune de pe malul mării care este orașul fortificat Cartagena puteau să remarcă două pete negre care zburau peste întinsa Mare a Caraibelor și se îndreptau direct spre bătrânul oraș. Cele două elicoptere Black Hawk Sikorsky UH-60 erau echipate până în dinți. Erau încărcate cu șaisprezece rachete Hellfire aer-sol, folosite de obicei pentru a doborî tancuri blindate, iar două mitraliere M134 erau montate la baza aripilor laterale. Aceste tunuri rotative de tip Gatling puteau distribui o încărcătură de șase mii de cartușe pe minut. Elicopterele s-au învârtit în aer înainte de a coborî rapid, atacând penitenciarul dinspre vest. Deși cei patru gardieni din turnurile de pază le auziseră și le văzuseră apropiindu-se cu treizeci de secunde mai devreme nu și-au dat seama de atacul violent. Totul s-a schimbat instantaneu când patru rachete Hellfire au lovit jumătatea superioară a fiecăreia dintre turele, distrugând structurile solide de cărămidă și incinerând gărzile. Țiuitul asurzitor produs de rotoarele cu patru pale au atins 160 de decibeli și au înăbușit țipetele de teroare de dedesubt. Haosul a izbucnit în timp ce sute de deținuți alergau sperați înspre intrarea principală încercând să scape din calea atacului. Zeci dintre ei au fost secerăți fără milă de mii de gloanțe trasoare care au săpat o cale prin curtea de beton, doborând prizonieri și gardieni fără discriminare. Paz a rămas lipit de peretele de vest, dar s-a întors pentru a vedea cât mai bine atacul ucigaș. Era pur și simplu un carnagiu, bucăți de carne sângerândă zburând în aer și cadavre dansând pe pământ în timp ce corpurile erau ciuruite de o grindină nesfârșită de gloanțe. Mintea lui Paz a zburat în urmă, la războiul civil din Angola, în special în micul sat Cabo din sudul țării, unde el și banda lui de mercenari creaseră propriile lor câmpuri ale

morții, lucrând pentru Frontul Național de Eliberare. Revenind brusc în prezent, Paz a reușit să distingă o siluetă în echipament negru de comando care s-a lansat cu viteză în rapel prin una dintre ușile elicopterului care rămăsese pe loc, deasupra capului său. Al doilea elicopter făcea încă ravagii, urmărind neîncetat orice semn de viață din curtea care devenise, în câteva minute, un cimitir deschis. Tipul care își dăduse drumul în jos avea chipul acoperit de o cagulă neagră și era acum suspendat la un metru de sol, direct în fața lui Paz, care se simțea copleșit de amploarea atacului. S-a îndepărtat instinctiv de perete înspre salvatorul său. Un accent american inconfundabil i-a strigat niște instrucțiuni în timp ce niște chingi de piele erau aruncate spre el.

— Pune astea peste spate și brațe! Urcăm!

Paz nu înțelegea exact ce i se spunea din cauza dopurilor din urechi, dar a apucat cureaua ca pe un colac de salvare și, în câteva momente, cei doi bărbați au fost strâns legați unul de altul. La 20 de metri deasupra lor, operatorul troluiului, aplecat din ușa deschisă a elicopterului, i-a tras. În haosul schimbului de focuri, trei gardieni reușiseră în mod miraculos să ajungă în zona de siguranță a zidului de vest, acolo unde gloanțele nu puteau ajunge. Unul dintre ei a tras cu pușca sa automată, Fara 83, direct asupra lui Paz și a troluiului, în timp ce ceilalți doi au țintit înspre micul rotor din spate al celui de-al doilea elicopter, care continua să tragă. A simțit deodată un impact brusc când două gloanțe au străpuns ceafa bărbatului de lângă el, al cărui corp a încremenit brusc. În timp ce se înălța, Paz și-a dat seama că e legat de un cadavru. Acum că Paz nu mai era acolo, zidul de vest putea fi atacat și gardienii au fost ciuruiți de zeci de focuri de mitralieră iar câteva clipe mai târziu al doilea elicopter a început să se zgâlțâie în

aer când o rafală a lovit palele rotorului din spate, dezechilibându-l. Din lama distrusă au țâșnit în aer fragmente minuscule de titan iar botul elicopterului s-a înclinat înainte. S-a auzit un scrâșnet mecanic strident în timp ce aparatul a început să se prăbușească în spirală cu mare viteză. Acesta s-a izbit de ceea ce mai rămăsese din turnul de supraveghere din partea de sud și întreaga curte s-a cutremurat în momentul impactului care a provocat o explozie. Paz ar fi putut să atingă cu mâna ușa elicopterului lovit când a simțit valul de căldură care venea peste el. A încercat să tragă aer în piept dar fumul gros și fierbinte de benzină i-a invadat plămânii. Câteva secunde mai târziu și-a pierdut cunoștința și nu a mai simțit cum două brațe puternice l-au înșfăcat pe el și pe tovarășul lui mort și i-au tras în interiorul elicopterului. Imediat, pilotul a ridicat brusc aparatul care a dispărut, îndreptându-se direct spre coastă. Când Paz și-a revenit în cele din urmă, și-a dat seama că are o mască de oxigen din silicon pe față și că stă întins pe podeaua metalică, în culoarul îngust dintre cele opt scaune din piele neagră. Unul dintre membri echipajului s-a aplecat asupra lui și, când l-a văzut mișcându-se, l-a salutat. Paz se chinuia să audă, până și-a amintit de dopurile de urechi, pe care le-a scos și le-a aruncat pe podea. Timpanele i-au fost imediat asaltate de zgomotele care se amestecau în cabină. Bărbatul a încercat din nou să se aplece asupra lui, arătând spre masca de oxigen.

— Domnule Paz, am vrut doar să vă curățăm plămânii de mizeriile exploziei. Încercați să o scoateți acum.

Paz l-a ascultat bucuros, și-a dat masca jos și a tras o gură zdravănă de aer proaspăt care i-a alungat ceața de pe creier.

— Cât am fost inconștient?

— Poate cincizeci de minute.

Paz a aprobat din cap. S-a ridicat cu grijă în capul oaselor, s-a aplecat înainte și a privit spre dreapta prin fereastră. Aparatul zbura jos și repede, pe deasupra apelor turcoaz ale Mării Caraibelor.

— Încotro ne îndreptăm?

— Uitați-vă într-acolo, domnule Paz! Bărbatul a arătat înspre nord, unde o pată mare și albă se vedea limpede la orizont. Paz și-a îngustat ochii până a reușit să distingă un vas enorm, în fața lor. Aceasta este noua dumneavoastră casă. O schimbare în bine față de condițiile de cazare anterioare.

Bărbatul a râs de propria sa glumă. Paz nu l-a băgat în seamă și a continuat să privească iahtul de sub ei. Cu fiecare secundă care trecea ambarcațiunea de lux cu șapte niveluri devenea tot mai vizibilă și, trei minute mai târziu, Hawk se pregătea să înceapă manevra de coborâre pe una dintre cele două heliporturi amplasate pe platformele ridicate la fiecare capăt al punții superioare. Aterizarea s-a desfășurat lin și fără probleme. Când roțile au luat contact cu solul, un membru al echipajului a tras ușa într-o parte și Paz s-a îndreptat spre ieșire. A coborât scara, s-a aplecat de spate pe sub rotoarele de 16 metri lungime care încă se mai învârteau și a dat cu ochii de un tip subțire, cu pielea măslinie care alerga spre el. Bărbatul avea în jur de treizeci de ani, era înalt, zvelt și elegant, îmbrăcat într-un costum albastru din in, făcut la comandă. A zâmbit călduros și i-a întins mâna pe care Paz i-a prins-o bucuros.

— Bine ați venit la bordul lui *The Blonde Lady*, domnule Paz. Dați-mi voie să mă prezint. Numele meu este Anwar Al Kathib. Vă rog să mă urmați. Salvatorul dumneavoastră abia așteaptă să vă cunoască.